

LA LLIBERAL

**REVISTA
DE CULTURA
I ART
VILASSARENC**

NÚM. 8 SETEMBRE OCTUBRE 2017

01-DAVID ABRODOS - ESCULTURES

02-03-JOSEP M. ROSQUILLAS -

DIBUIXOS ANTONIO SAURA

04-ANNA PALLARÈS - PINTURES

05-CRISTINA PÉREZ - POEMES

06-CRISTBAL FERNÁNDEZ - POEMES

07-08-JOSEP M. ROSQUILLAS - JARDÍ

ZOOLÒGIC

09-PILIO PIRIS - POEMA

010-ANTON CASANOVA - POEMA

011-DAVID ABRODOS - ESCULTURES

012-JOSEP CASTELLS - POEMES

013-CARLOS ORIENTE - CÒMIC

HORMIGA REPUBLICANA

014-Dr. ROGER MERCADÉ - PARLA

SOBRE AFRICA

015-CARLOS ORIENTE - CÒMIC

016-017-RAMON PUIG - FLORACIÓ

DE CACTUS

018-CRISTÓBAL FERNÁNDEZ -

POEMA

019-020-JOSEP M. ROSQUILLAS -

DIBUIXOS DE GARCIA LORCA

021-JOSEP M. ROSQUILLAS - RELAT

022-JOSEP M. ROSQUILLAS -

GRAVATS

023-024-025-026-027 - ANTON

CASANOVA-NARRACIÓ

028-029-030-031-MARINA VIÑAS -

FOTOGRAFIES D'ITALIA

032-PILIO PIRIS - RELATS

033-034 - JOSEP M. ROSQUILLAS -

DIBUIXOS MIRONIANS

035-036 - ANTON CASANOVA -

RELATS

037-038 - JOSEP M. ROSQUILLAS -

CAU DEL CARGOL

039-040-041-KELLY ARRONTES -

PINTURES

042-ALBA CÉSPEDES - OPINA SOBRE

RELATS INFANTILS

043-MANEL MENAL - FOTOS DE

RIGLOS

044-XAVIER SANROMA -

FOTOGRAFIES

045-046-047-048-049-050-NÚRIA

MARTÍNEZ - SINÒPSIS SOBRE COMICS

051-052-MARGARITA PEROPADRE -

RACONS DE LA NOSTRA TERRA

REDACCIÓ EDICIÓ I MAQUETACIÓ; ÀLEX PUIG I JOSEP M. ROSQUILLAS

GALERIA D'ART DE DAVID ABRODOS

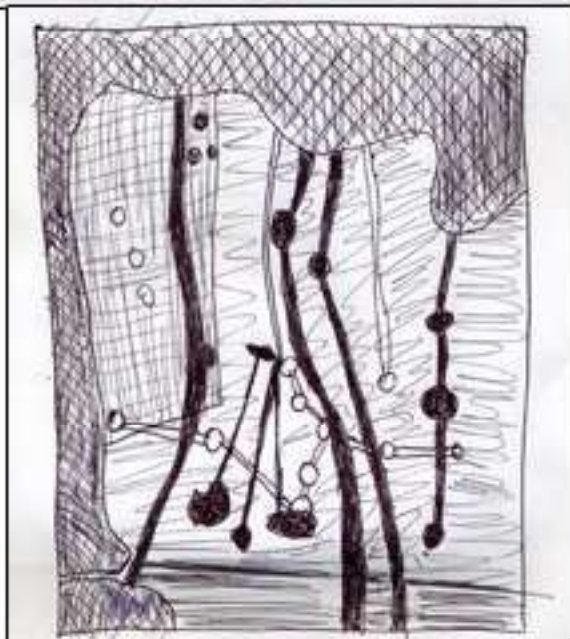

ANTONIO SAURA:

Antonio Saura creció durante la guerra civil Española en Madrid, Valencia y Barcelona en compañía de sus padres. Debido a una tuberculosis ósea que lo mantuvo cinco años en cama a partir de 1943, empezó a pintar y a escribir en 1947. Sin educación académica, comienza su carrera artística como autodidacta. Expone por primera vez en 1950 en la librería libros de Zaragoza y en 1952 en la librería Buchholz de Madrid. En 1956 realiza sus primeras pinturas en blanco y negro a partir de la estructura del cuerpo femenino. Expone por primera vez en París en la galería Stadler en 1957. en 1958 participa junto con Antoni Tàpies y Eduardo Chillida en la Bienal de Venecia. En 1958 pinta sus primeros Retratos Imaginarios de entre los cuales surge la serie Brigitte Bardot. Entre 1957 y 1960 realiza varias series de pinturas recurrentes a lo largo de su obra: Crucificaciones, Damas, Sudarios, Retratos, Desnudos, Curas y Multitudes. En 1967 traslada definitivamente su residencia a París. En 1968 deja la pintura hasta 1979, y se dedicará a escribir ensayos sobre arte. Antonio Saura se casó en primeras nupcias con Gunhild Madeleine Augot en 1954, con quien tuvo tres hijas: Marina (1957) Ana (1959-1990) y Elena (1962-1983). Su segunda esposa fue Mercedes Beldarraín Jiménez. Sus herederas son su hija Marina y su viuda Mercedes.

JOSEP MARIA ROSQUILLAS.

ANTONIO SAURA POR ROSQUI

PINTURAS DE ANNA PALLARES

CRISTINA PEREZ

Vaig renèixer fa uns anys.

No m'agrada repertir-lo ni presumir-ne.

Fou quelcom que succeïres més.

Lavors jo m'enfonsava en l'abisme enorme de mi mateixa.

Però,tranqui.la. Algú,des de l'altra banda, em va salvar.

No sé si fou Lucia o el pare o l'àvia. A qui sigui dels tres, donar-los les gràcies i mostra-los aquesta vida, resplendent, i plena, nova i confiada, bona.

No tens necessitat de res en especial.

Sí, penses, tal volta els que m'estimo i el tresor estrany dels morts, que serves i protegeis.Tal volta aquesta quietud, a la tarda, el sol resplendent, la temperatura agradable i tota la vida en present. No et cal res mes.

i lluitaràs, aferrissadament, pel teu botí, ara sí, conquerit, de vida.

T'estimaré per a sempre.
El teu amor viurà en mi,
com viu l'eternitat,
mai no et deixaré.Seré sincera i franca, honesta, buidaré les butxaques,
aniré fins qui ara tant com calgui et prometo, no et deixaré per res.
Mai no et tornaràs a sentir desprotegida i sola, mai no tornaré a marxar sense avisar-te.
Germana,
sigues constant, si més no en la mort,
que jo no et deixaré ja mai dels mais.

UN MAL SUEÑO..

Anoche tuve un mal sueño que el corazón me asaltaba, soñé que el amor de mi vida me abandonaba; que por culpa de un mal “rollo” urdido a nuestras espaldas, la persona que más quiero de mi vida se esfumaba. Yo que con locura la amo, que es mi luz y mi consuelo la perdía sin más remedio. Me hundía en las tinieblas de una noche de angustias y penunbras, no daba crédito a lo que me pasaba al verme abandonado y perdido,

sin una sonrisa, sin besos ni abrazos, que de su generosidad sin medidas me tiene acostumbrado y mimado. En la profundidad de aquel sueño mi corazón se ahogaba, que en pedazos se rompía llorando de dolor desesprado, sin una caricia que me consolara y sin una sonrisa que el corazón y el alma me acariciara y alegrara. Excitado de emoción, al momento desperté, y vi que a mi lado estaba la dueña de mi corazón, con una celestial sonrisa que en sus labios dibujaba; a su cuerpo me abracé y fundidose en ese abrazo, dormido me quedé hasta la claridad de las luces del alba...

CRISTOBAL FERNANDEZ

OCTUBRE-2015

JARDÍN ZOOLOGICO

Un jardín zoológico, es una instalación en la que se exhiben animales dentro de los recintos expuestos al público y en las que también pueden ser criados. Actualmente el número de colecciones de animales abiertas al público en todo el mundo supera los 1000, alrededor de 80 por ciento en las ciudades.

Los primeros zoológicos fueron en realidad colecciones privadas de animales exóticos vivos, colecciones en su mayoría pertenecientes a reyes. En ese sentido el primer zoo del mundo fue la “ménagerie royale de Versailles”, concebida por Luis Le Vau para Luis XIV e inaugurada en 1664.

El primer Zoológico moderno fue el de Viena, inaugurado en 1765.

Con el tiempo, la misión de los zoológicos ha pasado de ser la mera exposición de animales exóticos al estudio científico de los animales (El zoológico de Londres fue el primer zoológico científico del mundo) y, más tarde, la cría en cautividad y en particular la protección de especies en peligro de extinción o incluso ya extinguidas en estado salvaje, como el cóndor de California, el ganso de Hawái, el ibis eremita y el oso panda.

BESTIES DEL ZOO

Les Rambles

Avui he vist com ploren les roses,
les llàgrimes transparents
que brollen d'entre els pètals,
reflecteixen l'espant de la mort,
guarden dins el crit de l'horror.

Ho escolta qui ho vol escoltar,
ho fan en silenci i em diuen
tinc por, em miren, somriuen,
camina amic, la por s'espanta
quan veus com s'omple el camí.

pilio

Barcelona

A quin déu oferiu la sang vessada,
sicaris d'una guerra que no és vostra,
quin déu pot ser tan dèspota
que us demani el sacrifici de la sang
amb l'engany d'un paradís inexistent.

Bastards de la vostra religió,
de pares i de germans,
fills de l'odi i la venjança,
de la traïdoria i la mort,
del terror, de l'horror.
No sou fills de cap déu
sou fills del dimoni
i que ell us sepulti
per sempre a l'infern.

pilio

DOLÇA CANTIMPLORA

Generosa garrafeta
plena de nèctar del raïm,
que en cada traguejada
regal en fas d'un bon gotim.

Lliscant gargamelló avall,
llest t'escoles fent drecera
alegrant a tothom el cor,
fins d'aquell que desespera.

El trist refila cantades,
el cansat enllesteix treball,
refà aquell que s'espanta
llençant tota por riu avall.

Qui s'envola no gens pateix
ni qui afronta onades;
dormint somia l'amada
i despert veu estelades.

Atrevit n'he fet la prova
i sols sé que m'he adormit;
això sí: en desvetllar-me
m'he trobat fred als peus del llit.

Antoni Casanova Ramon

VdeD, juliol 2017

ESCULTURAS DE DAVID ABRODOS

JOSEP CASTELLS

LOCOMOTORA

tú, locomotora negra, que trepas por la laderas escarpadas de las rocosas, que a cada kilómetro soplas el humo del carbón hasta alcanzar la cima de la montaña, descargando en la misma el sustento del que te espera con ansiedad.

ARMONÍA EN EL AIRE

El rey, entre los pájaros, es un halcón que bate con fuerza sus alas al viento, provocando en el aire una sinfoía, como si tuviera un pentagrama bajo sus alas. Dominando el bonito y frondoso valle siendo dueño del aire y la tierra.

ODA A LA AMISTAD

Doy gracias a mis amigos, por el buen estado en que me encuentro, a pesar de andar por el sinuoso camino de la vida, y hacerme salir a la superficie del lago profundo en el que me encuentro.

TIERRA

Despierta un nuevo día y sale el sol oteando el horizonte, rompiendo la noche, iluminando la mitad de una bonita tierra, mientras la otra mitad duerme.

BESO

El fuego de tu boca acaricia tu sonrisa, dejando fluir entre tus dientes apagando mi sed de amor por ti.

★ LA HORMIGA REPUBLICANA ★ #5

TODOS DICEN QUE, EN ESTE MUNDO, LO MÁS VALIOSO SON LAS CORONAS.

LAS CORONAS SON LA RECOMPENSA AL TRABAJO DURO. IMPRESCINDIBLES EN TU VIDA DIARIA.

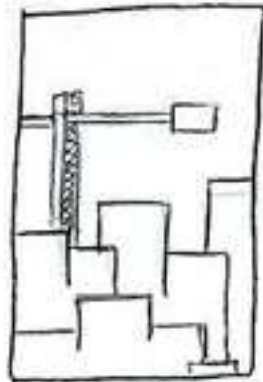
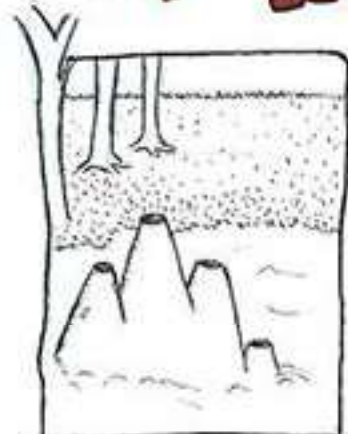
NO OBTANTE, ES CURIOSO COMPROBAR CÓMO QUIEN TE DA A TÍ LAS CORONAS SIEMPRE TRABAJA MENOS QUE TÚ.

Y EL QUE LE DA LAS CORONAS AL QUE TE LAS DA A TÍ TRABAJA MENOS TODAVIA.

Y PARADÓJICAMENTE QUIÉN MENOS TRABAJA ES LA HORMIGA MÁS RICA DE LA COLONIA.

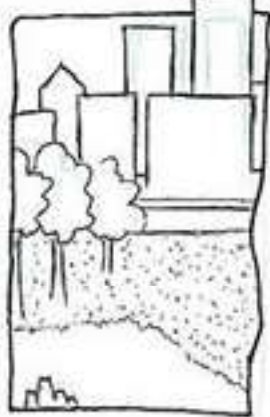
POR ESO NUNCA HE ENTENDIDO LAS SONRISAS DE MIS COMPAÑEROS.

LA HORMIGA REPUBLICANA ★

¿CREES QUE HAY VIDA AHÍ FUERA?

¡VOLVED AL TRABAJO!

¡VOLVED AL TRABAJO! 13

IMPONDERABLES.....

Hace un tiempo, hable de un proyecto, situado en el sur de Senegal. Se trataba de liberar, ofreciéndoles vivienda y escolarización, a 50 niños entregados por sus familias, a un Marabú islámico, para que les enseñara el Coran. Instalados en un pueblo, los habitantes constataron, que eran obligados a mendigar de 8 a 16h. Cada día y si no recogían suficiente, aquel día no comían y dormían a la intemperie. Se unieron : las mujeres del pueblo, el alcalde, el iman del pueblo, hombre moderado, como la mayoría en la zona, dos ONG. Con presencia en la zona. Decidieron localizar a las familias, conseguir el consentimiento, para acoger a los 50 niños y ofrecerles casa y comida y escolarización y formación coránica moderada. El permiso se concedió y se inició la construcción de la vivienda, repartiendo los gastos y colaboraciones personales de tiempo, entre el grupo de cooperantes citados, pero....se iniciaron inequívocas de presiones radicales islámicas, que se puede suponer como podían acabar y además con impunidad. Es triste, pero el proyecto, se ha paralizado de momento.. y posiblemente no se realice. Impacta cuando te topas de cara con estas realidades, que vivimos habitualmente, de forma mediática.

DOC. ROGER MERCADE I SALES

PACO MIERDA

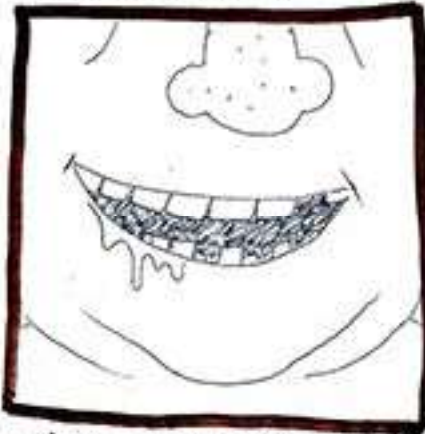
PACO ERA UN MIERDA POR SU FORMA Y OLOA...

... PORQUE VE TELEBASURA

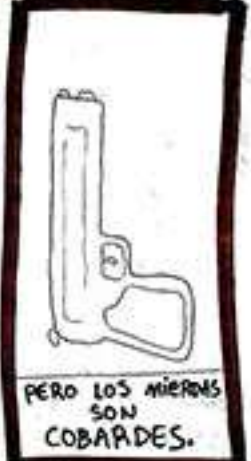
... LLENA SU CUERPO DE PORQUERIA...

... Y VE A LAS MUJERES COMO INSTRUMENTOS PARA SUS SUCIOS DESEOS.

NADIE SE ACERCA A UN MIERDA

PERO LOS MIERNS SON COBADES.

CUANDO ENTENDIÓ SU CONDICIÓN TENIA DOS OPCIONES.

FLORACIÓN DE LOS CACTUS

FLORACIÓN DE LOS CACTUS

AMOR SIN FIN

A pesar de tanto tiempo,
tantas vivencias pasadas,
sigues siendo tan hermosa
como una rosa temprana.
Con tu cara de princesa
sin arrugas y sin manchas,
tan linda como las rosas,
tan joven y perfumada.
Siempre guardas compostura
de persona respetada,
respetuosa y educada,
la madre más adirada.
Envidiada por tu encanto,
muy querida y muy amada,
llena de amor y cariño y
de dulzura inmaculada.
La llevo en el corazón,
en setimientos profundos,
en el aire que respiro y
en el fondo de mi alma....

CRISTÓBAL FERNÁNDEZ

OBRA PICTORICA DE LORCA

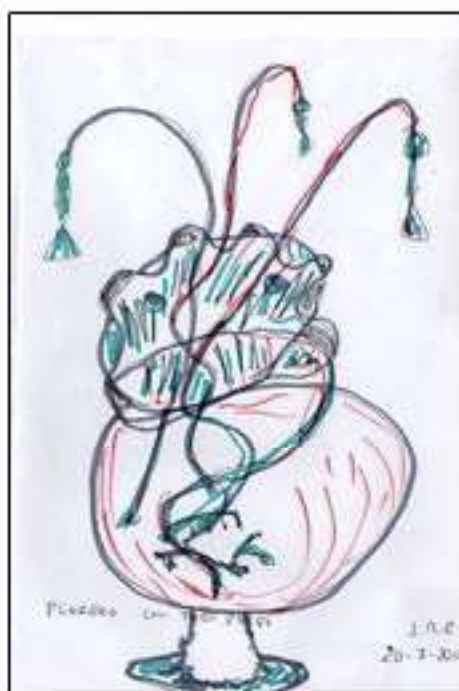
La obra pictórica de Lorca engloba una multitud de temas y formas a través de los cuales expresa lo real y lo irreal, y se convierte en la forma más íntima de expresión que tiene el artista.

Sus dibujos le acompañan a lo largo de su vida y aparecen en la confección de decorados de sus montajes teatrales, en las cartas, en las tarjetas postales que escribía a familiares y amigos. Sin embargo, Lorca tomó conciencia profesional como artista pictórico en las exposiciones de las galerías Dalmau de Barcelona, con motivo del estreno de Mariana Pineda, entre el 25 de junio y el 2 de julio de 1927, y posteriormente en 1932, con carácter colectivo en la exposición celebrada en Huelva.

Al igual que en su poesía, en sus dibujos destaca el uso de las metáforas, su visión dramática, los mitos de la colectividad, el amor, el sexo, la muerte y el destino.

Por ejemplo, los figurines con los vestidos de los personajes de Mariana Pineda se diseminan en el texto de esa obra; el retrato de Dalí acompaña al poema a él dedicado; dibujos de arlequines ilustran poemas sobre arlequines, aunque Lorca no los pintase ex profeso para ellos. Pero también hay algunos dibujos no relacionados con las obras literarias (autorretratos, por ejemplo), así como manuscritos. Sin duda, estas más de noventa ilustraciones ofrecerán al lector una mejor y más completa visión de García Lorca.

DIBUJOS DE LORCA POR ROSQUI

OTRAS FORMAS DE RACISMO

Hay, desgraciadamente, varias formas de racismo; el típico por el color de la piel, el Bullying, ¿y esto qué es? ¿Qué significa? Pues ni más ni menos que los maltratos en escuelas e incluso universidades. El Bullying pasa de los meros insultos o menosprecios a llegar a pegar auténticas palizas al más débil, que poco puede hacer para evitarlo. Los sitios escogidos por los agresores suelen ser los patios de los colegios, las aulas y también en la calle. Estos casos se han de denunciar siempre a los padres y profesores, nunca hay que callarlo. Se aconseja también el cambio de escuela o instituto.

Otra manera de maltrato es el Mobbing. Este maltrato se centra en el ámbito laboral; empresas y despachos, aquí, es donde se sufre el típico asedio sexual del jefe a la secretaria. En las empresas muchos compañeros son asediados por sus compañeros de trabajo. El Mobbing trae consecuencias físicas-psicológicas. En muchos casos la única solución es abandonar el puesto de trabajo, cosa muy difícil hoy en día.

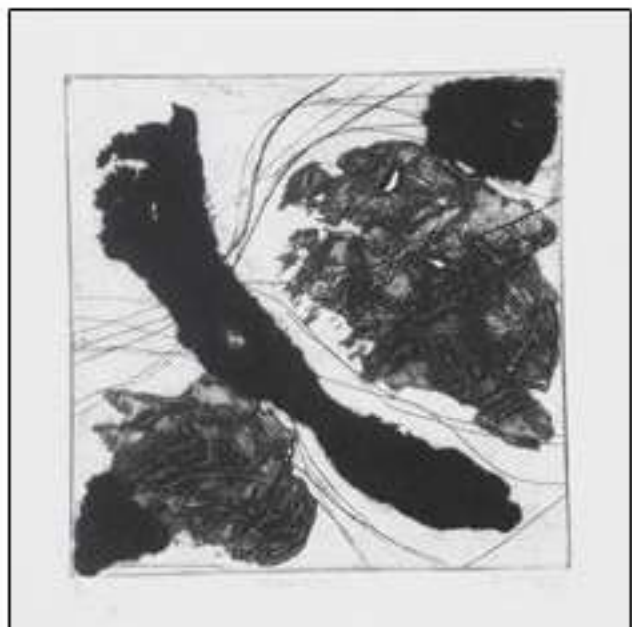
Hay otra forma más cruel que el Bullying i el Mobbing, la Violencia de género, esta se sufre en la mayoría de casos en soledad, la sufren las parejas. Normalmente son las mujeres en manos de sus novios o maridos. Este tipo de violencia es muy dura porque viene de manos de los seres que más quieres y en muchos casos afecta a los hijos que incapaces de poder hacer nada ven y sufren esta violencia. A veces se llega al límite de matar a la pareja, incluso a los hijos y como colofón los agresores se suicidan.

He aquí tres maneras diferentes de racismo y no por ello menos crueles una de otra. Esta sociedad moderna exige a las personas el máximo de sí y denunciar siempre que se sepa o se intuya algún caso.

Josep Maria Rosquillas

GRAVATS ADITIUS DEL ROSQUI

UNA MORT ANUNCIADA

ÓSCAR ROMERO

La situació

Resulta difícil descriure l'ambient de violència i odi que regnava a El Salvador el anys 1978-1980. Parlen per si soles aquestes dades: al llarg de 1978 es registraren uns 150 assassinats, el 1979 en foren uns 600 i de gener a març de 1980 hi hagueren uns 900 civils assassinats.

Cal ressenyar que de sobte, el 15 d'octubre de 1979 tingué lloc un Cop d'Estat incruent i es constituí un govern mixt format per militars i civils, alguns dels quals eren membres de la Democràcia Cristiana. Mons. Romero, de bona fe, va donar suport a aquesta Junta que prometia ser <<reformista>> i que sols va durar dos mesos i mig. En aquest període alguns el van arribar a titllar de <<traïdor>>, creant-se una situació tan confusa en la qual no se sabia per qui seria atacat, si pels de dretes o pels d'esquerres. Els de dretes posaven bombes a l'emissora diocesana, els d'esquerres ocupaven esglésies, àdhuc la catedral... Ell no era polític, ni de dretes ni d'esquerres, volia ser amic de tots; fustigava la violència del cantó que fos i cercava l'entesa. I sobretot defensava els seus sacerdots, sis dels quals varen morir assassinats.

En la darrera visita a Roma, la Cúria l'advertí que se l'amenaçava de mort. De gust li haurien donat acolliment allí mateix, però no va acceptar en no voler escapolir-se. De retorn a El Salvador tenia plena consciència del que succeiria. I malgrat això, no va deixar de dir tot el que el seu cor li deia.

Dades personals

Óscar Romero va entrar de jovenet al Seminari menor i un cop format fou enviat a Roma -l'any 1937-, per seguir estudis teològics a la Pontifícia Universitat Gregoriana. A partir del 1943 exercí l'apostolat en diferents parròquies de la seva diòcesi, al Departament de San Miguel, al mateix temps que era el secretari personal del Bisbe.

Del 1970 al 1974, fou bisbe auxiliar de El Salvador. De mentalitat més aviat conservadora, en la seva activitat pastoral seguia els mètodes tradicionals; treballant molt, però sense coincidir amb la línia anomenada <<medellinista>>, motiu pel qual va acceptar de gust sortir de la capital per anar de bisbe a la diòcesi de Santiago de Maria (anys 1974-1977). Aquí, però, ja va tenir ocasió de tastar de prop, en la carn dels seus estimats diocesans, la cruesa de la injustícia dels poderosos. Certament, ell protestava en privat i anava a trobar les autoritats pertinents, però sense arribar llavors a fer denúncies públiques.

L'any 1977 fou nomenat arquebisbe d'El Salvador, que es trobava en estat de pre-guerra civil. Alguns sectors d'esquerra cregueren que no era la persona convenient degut al seu caràcter moderat i per la falsa suposició d'haver estat imposat per certs poders. Mes succeïren una sèrie de fets molt greus que trasbalsaren el seu interior, sobretot l'assassinat del seu gran amic el jesuïta p. Rutilio Grande, juntament amb un camperol vell i un noi que casualment viatjava en el cotxe. Òscar Romero va passar la nit vetllant-lo i pregant.

A part d'aquests fets, la coneixença i amistat que féu amb el cardenal argentí Eduardo Pironio possiblement representà el punt d'inflexió del seu canvi de mentalitat respecte a la Teologia de l'Alliberament. Aquest home, de la línia del Vaticà II i de Medellín, li va fer entendre que de 'Teologia de l'Alliberament' n'hi havia de dues classes: la dels qui ho enfocaven tot de cara a les reformes sociopolítiques per a un alliberament material, àdhuc amb mitjans revolucionaris, i la dels qui volien alliberar l'home

global, començant pel seu interior espiritual i seguint amb la millora de les estructures socials. Romero es va situar en aquesta línia, que era també la de Pau VI, exposada en la <<Populorum progressio>>. I així fou com va participar en la III Conferència de l'Episcopat llatinoamericà, a Puebla, on trobà un ambient dividit, de simpaties i antipaties envers la seva persona. Allà va tenir l'avinentsa de saludar a Hélder Câmara, exponent també de la línia oberta i compromesa de la Teologia de l'Alliberament, d'un alliberament integral.

Al llarg dels tres anys que va ser arquebisbe va quedar palès que, de veritat, havia estat l'home oportú per aquelles circumstàncies: era una persona íntegra i sincera, home de diàleg i mediació. Però uns estaven massa decantats a la dreta i els altres a l'esquerra. Ell deia que de solucions tècniques no en tenia, però als que el volien escoltar, els ajudava a analitzar els problemes a la llum de l'Evangelí i de la doctrina social de l'Església. En realitat el problema en el fons era la feblesa d'un Govern manipulat pel Capital intransigent, que volia impedir que l'Església amb el seu missatge desvetllés la consciència del poble.

Els fets es precipiten

El dia 23 de març del 1980, diumenge abans de Rams, davant d'una gran afluència de fidels i de diverses personalitats, per antena telefònica va pronunciar una homilia que alguns ja van considerar que li costaria la mort immediata. Deia, entre altres coses, així:

<<No tinc cap ambició de poder i per això amb tota llibertat dic al poder allò que és bo i allò que és dolent, i a qualsevol grup polític dic també allò que és bo i allò que és dolent. És el meu deure.[...] Ningú no és vençut, encara que el posin sota la bota de l'opressió i de la repressió. El qui creu en Crist sap que és un vencedor i que

la victòria definitiva serà de la veritat i de la justícia.[...] Sense les arrels en el poble cap govern no pot tenir eficàcia. Molt menys quan hom vol implantar-lo a força de sang i de dolor.[...] Jo voldria fer una crida d'una manera especial als homes de l'exèrcit, i en concret a les bases de la guàrdia nacional, de la policia, de les casernes. Germans, sou del nostre mateix poble! Esteu matant als vostres mateixos germans camperols! Davant d'una ordre de matar que doni un home, ha de prevaler la llei de Déu que diu: No matis! Cap soldat no està obligat a obeir una ordre contra la Llei de Déu. Una llei immoral, ningú no està obligat a complir-la. Adoneu-vos que és l'hora que vosaltres recobreu la vostra consciència i que obeïu abans la pròpia consciència que no pas l'ordre del pecat. L'Església, defensora dels drets de Déu, de la llei de Déu, de la dignitat humana, de la persona, no pot restar callada davant de tanta abominació. Volem que el govern cregui seriosament que no serveixen de res les reformes si van tenyides de tanta sang. En nom de Déu, doncs, en nom d'aquest poble sofert, les lamentacions del qual puguen fins al cel cada dia més, us suplico, us prego, us ordeno en nom de Déu: Que cessi la repressió!>>

Aquell diumenge va dinar a casa dels amics Braganza i romangué en silenci. Tenia un mirar llarg i profund. Va parlar dels seus millors amics sacerdots i laics, tot lloant-ne les seves virtuts.

L'endemà, de matinada va celebrar Missa i a mig matí va participar en un dia de recés i reflexió. Cap al vespre tenia una missa d'aniversari de difunts. En finalitzar la homilia, digué: <<El Senyor s'oferí per la redempció del món. En aquest calze, el vi es transforma en la sang que fou preu de la salvació. Que aquest cos immolat i aquesta sang sacrificada pels homes, ens alimenti també per a donar el nostre cos i la nostra sang al sofriment i al dolor, com Crist...>>. Estengué els corporals a l'altar i en aquest

moment sonà el dispar d'un tret donat per un franc tirador dels esquadrans de la mort. Traslladat a l'hospital, morí en el Senyor.

Colofó

El papa Francesc, en la carta que escriví a l'actual arquebisbe de San Salvador en ocasió de la beatificació d'Óscar Romero (23 de maig de 2015), deia:

<<Monsenyor Óscar Romero construí la pau amb la força de l'amor i donà testimoni de la seva fe amb la seva vida lliurada fins a l'extrem. [...] El Senyor concedí a la seva Església un bisbe zelós que, estimant Déu i servint els germans, esdevingué imatge del Bon Pastor. En temps de convivències difícil, monsenyor Romero va saber conduir, defensar i protegir el seu ramat, perseverant fidel a l'Evangelí i en comunió amb tota l'Església. El seu ministeri excel·lí per una atenció preferencial envers els pobres i els marginats. I en el moment de la seva mort, mentre celebrava el Sant Sacrifici de l'Amor i de la Reconciliació, rebé la gràcia d'identificar-se amb Aquell que lliurà la vida per les seves ovelles>>.

Antoni Casanova Ramon

*Recull de Recerca, 63, "Beat Óscar Romero, màrtir", de fra Mateu Sanclimens.

ITALIA VISTA PER MARINA

COMPLEJO TORRE DE PISA

VATICANO-1

PANTEON-1

INTERIOR DE IGLESIA

INTERIOR COLISEO

TORRE DE PISA

ITALIA VISTA PER MARINA

RIO ARNO FLORENCIA

COMPLEJO TORRE DE PISA

RECINTO TORRE DE PISA

RECINTO TORRE

PLAZA VENECIA

TORRE DE PISA

ITALIA VISTA PER MARINA

CANALES DE VENECIA-1

PUENTE DE LOS SUSPIROS

CANALES DE VENECIA-2

FABRICA DE GONDOLAS

CANALES DE VENECIA-3

CANALES DE VENECIA-4

ITALIA VISTA PER MARINA

PLAZA VATICANO

PIAZZALE MICHELANGELO

FORO ROMANO-1

FABRICA DE VIDRIO MURANO

RECINTO VATICANO

VISTA DESDE LA CATEDRAL

FUENTE

FORO ROMANO-2

11 de Setembre 2013

Em costa imaginar que callis.
Un poble ha alçat davant teu,
el pany de la llibertat, les quatre barres,
amb crit enfebri't per l'esperance,
!Catalunya ets prou gran per decidir;

Espanya, escolta les veus,
dels fills que no són els teus,
tu mai ets estat nació
ni lliure, ni una, ni gran,
ets fruit de mal casaments,
de guerres i pactes de reis
avui i ara mateix,
del seguidors que antany,
van robar la democràcia
al crit de visca "cristo rey".

Ja sé que em diràs,
tanmateix no hi eren tots,
tu que te vanaglories
de ser la reserva del món
del esperit cristià,
ves en comptà que al sopà,
només ni eren dotze,
que se van repartir el pa.

Tantes coses te diria,
ben poca cosa tenc,
mas paraules són petites,
sense força, molt llunyanes,
perquè les puguis escoltar.

Amb els néts, ens miraven,
joves, vells i embarassades,
que en seny i les mans fermades
amb la cara somrient,
amb llàgrimes emocionades,
posaven els fonament,
d'una nació nova i potent.
Mireu, els hi vaig dir als néts,
avui es un dia històric,
un poble a alçat la veu,
defensant un sentiment.
Recordau quan segueu grans
que l'avi també hi era.
Pilio

11
de Setembre

La Diada

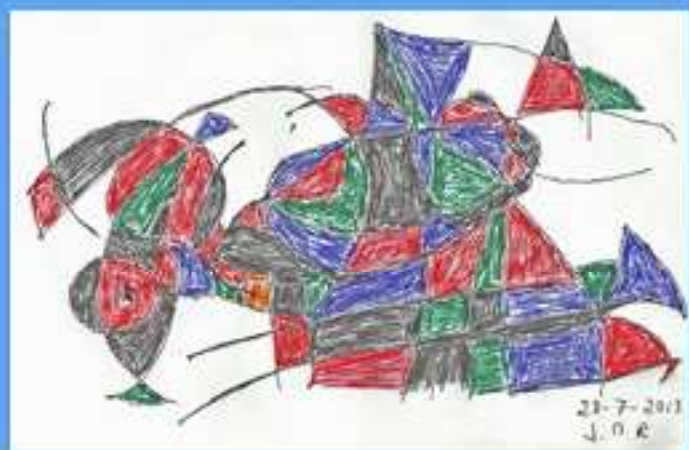
JOAN MIRÓ I FERRÀ

Joan Miró i Ferrà. nació el 20 de abril de 1893 en Barcelona y murió el 25 de diciembre de 1983 en Palma de Mallorca.

Fue pintor,escultor,grabador y ceramista. Considerado uno de los máximos representantes del surrealismo. En su obra reflejó su interés en el subconsciente y en Catalunya. En un principio mostró fuertes influencias fauves cubistas y expresionistas. A partir de su estancia en París, su obra se vuelve más onírica, coincidiendo con los puntos del surrealismo. En numerosas entrevistas y escritos que datan de la década de 1930, Miró manifestó su deseo de abandonar los métodos convencionales de pintura, en sus propias palabras de “matarlos, asesinarlos o violarlos “, para poder favorecer una forma de expresión que fuese contemporánea, y no querer doblegarse a sus exigencias y a su estética ni siquiera con sus compromisos hacia los surrealistas.

uno de los grandes proyectos fue la creación en 1975, de la Fundación Joan Miró, ubicada en Barcelona, centro cultural y artístico para difundir las nuevas tendencias del arte contemporáneo. Otros lugares con importantes fondos de sus obras son: la Fundación Pilar i Joan Miró, en Palma de Mallorca; el Museo Reina Sofía y el Espacio Miró en Madrid; El Centro Pompidou, en París; y el MOMA, en Nueva York.

DIBUIXOS MIRONIANS ROSQUI

Un nou mot: postveritat

Es veu que el diccionari Oxford ha introduït una nova paraula: Post-truth, o sigui postveritat. Fins ha estat escollida com a paraula de l'any. És una de les més emprades. Però què vol dir? La paraula postveritat vol subratllar una manera se fer del nostre temps on ha deixat d'interessar la veritat. Hem escollit viure en un món on allò que és veritat ha deixat d'interessar. Preferim viure en un món on és més important el que ens agrada que el que és real. L'important no és el que passa sinó el que la gent està disposada a creure que passa. La veritat no compta.

Però un món sense veritat, un món sense passió per cercar la veritat, és un món condemnat a la buidor i a l'arbitrarietat. Deixar de respondre amb raons a qui ens demana el perquè del nostre obrar és fer un món d'irresponsables, que no responen sinó que només argumenten pels seus gustos, a partir del que els agrada o no. Sense veritat, vivim en la falsedat, on el no i el sí es confonen. On ni el sí és sí ni el no és no.

Jerusalem

Al món hi ha molts indrets més bonics que Jerusalem, però qui hi viatge queda captivat per un esperit que no es troba enlloc més. Quan es traspassen les seves portes i muralles es té la certesa d'entrar en un recinte sagrat i alhora amarat d'una inaudita follia col·lectiva. El cor es veu estremir per un garbuix de sentiments sovint contradictoris: familiaritat i estranyesa, repòs i impaciència, pau i desconcert.

Pels carrers estrets i laberíntics de la ciutat vella s'apleguen en un batibull incessant persones de tota creença, llengua i color; esglésies de totes les confessions d'Orient i d'Occident es troben a tocar les unes de les altres. Amb els anys un es demana si algunes de les coses que va veure a Jerusalem eren reals: els ocells de colors vius que volaven lliures per dins les estances de la Custòdia franciscana de Terra Santa; o l'enorme cisterna plena d'aigua cristal·lina i excavada a la roca al fons d'una esglésieta copta, damunt mateix del Sant Sepulcre. Tanmateix, la basílica del Sant Sepulcre no és cap obra mestre de l'arquitectura cristiana, però els pelegrins en palpen i besen les pedres amb devoció que admira.

El nou detector d'ones gravitacionals

Prop de Pisa, a Itàlia, s'està posant en servei aquest nou detector. Actualment n'hi ha dos funcionant als Estats Units, els anomenats LIGO, un a Lousiana i l'altre a l'est de Washington. Per tant amb el nou, que té per nom VIRGO, seran tres aquests detectors al món, el que permetrà situar amb més precisió el punt del cel a observar pels telescopis òptics per confirmar qualsevol fet.

Aquests detectors posseeixen dos braços quilomètrics en forma de L. Si es presenta una ona de gravetat es modifica la llargària d'un dels dos braços, i, encara que la variació sigui només del diàmetre d'un protó, l'aparell ja la capta. Poden detectar els fenòmens de les ones gravitacionals (les previstes per Einstein en la seva teoria de la relativitat) com ara les produïdes pel xoc de dos forats negres, i assenyalar la producció si el xoc és d'estrelles neutròniques o simplement si hi ha l'explosió d'una supernova.

ANTON CASANOVA

CAU DEL CARGOL VILASSAR DE DALT

CAU DEL CARGOL VILASSAR DE DALT

PINTURAS DE KELLY ARRONTE

PINTURAS DE KELLY ARRONTE

PINTURAS DE KELLY ARRONTE

<p>La poma, de Kazuo Iwamura. Sant Joan Despí : Corimbo, 2011.</p> <p>La Nàstia li agrada pujar dalt del turó a gaudir del paisatge i l'aire fresc, i avui hi ha dut una magnífica poma vermella per a menjar-se-la tranquil·lament. Però la poma sortirà rodolant i causarà una reacció en cadena...</p> <p>Una història molt tendre i magníficament il·lustrat amb llapis de carbó. No us el deixeu perdre!</p>	
<p>Grrrrr!, de Rob Biddulph. Algemesí : Andana, 2015.</p> <p>En Fred és el millor ós del bosc. Fa tres anys que és el clar guanyador de la competició d'òssos anual, sobretot perquè el seu gruny és el més potent i terrible de tots. Aquesta vegada, però, un nou ós es presenta a la competició, amb l'objectiu de destronar a en Fred. Ho aconseguirà?</p> <p>Una història divertida i tendra a la vegada, en un àlbum il·lustrat a tot color i amb molta llum, i amb text redactat en rima.</p>	
<p>Feliu: rei de les ovelles, de Olivier Tallec. Barcelona : Animallibres, 2015.</p> <p>En Feliu és una ovella que pastura al prat. Una ventada li porta una corona que el converteix en rei, i comença a actuar com a tal, entre palaus i jardins. Fins que arriba una altra ventada...</p> <p>Una història molt ben il·lustrada, acompanyada d'un text a base de rodolins, que compta amb un final presumptament dramàtic... Descobriu-lo!</p>	
<p>El meravellós Peludiu-Renudiu-Xiquitiu, de Beatrice Alemagna. Barcelona: Combel, 2015.</p> <p>L'Eddie és una nena de cinc anys i mig que aparentment no sap fer res, però... el dia de l'aniversari de la mare, es proposa fer-li un regal meravellós, i això la portarà a recórrer tot el barri en busca de la cosa més extraordinària! Amb l'ajuda dels botiguers del poble l'Eddie descobrirà que potser sí que sap fer alguna cosa...</p> <p>Un conte divertit i màgic, il·lustrat brillantment amb una combinació de tècniques (llapis, collage, ceres), que promou el comerç de proximitat i la vida de barri.</p>	

Alba Céspedes Tor

Bibliotecària secció infantil Biblioteca Can Manyer

MALLOS DE RIGLOS HUESCA

POR MANEL MENAL

FOTOGRAFIES DE XAVIER SANROMA

OLI PER UN BROCC

PACIENCIA

MIM

GERRO

EL TEMPS

"L'onada", de Stefani Kampmann, basada en l'obra de Morton Rhue
<http://bit.ly/2k2qhvu>

Aquest còmic està basat en un fet real que va succeir a Estats Units en un institut de secundària, l'any 1967. El professor intentava explicar als seus alumnes com va ser possible que el poble alemany es deixés portar per la barbàrie nazi. Davant l'afirmació dels joves que ells mai haurien permès que succeís una cosa així, i la seva contundència en assenyalar que s'haurien rebel·lat contra els dèspotes, el professor decideix portar a terme un experiment per demostrar com es poden desenvolupar comportaments autoritaris o feixistes, i que el que va passar als alemanys pot repetir-se a qualsevol lloc o moment.

La resta de la història... la podeu trobar brillantment explicada per la berlinesa Stefani Kampmann, còmic de ritme narratiu àgil i intens, el dibuix és atractiu de gran dinamisme.
 Obra del 2010, malauradament d'una rabiosa actualitat!

"El feixisme és aquí enmig de nosaltres i dins de cadascun."

L A CASA, Paco Roca
 Astiberri Ediciones
 136 pàgines. Color
 Cartoné. 17 x 24 cm
 ISBN: 978-84-16251-00-1
 3ª edició
 Sillón Orejero

Premi Zona Còmic al millor còmic nacional de 2016
 Estrella 2016 al còmic més destacat de l'any pel diari *Le Parisien*
 Autobiogràfic/drama/costumisme

Al llarg dels anys el propietari omple casa seva de records, testimoni mut de la seva vida; al mateix temps, ell esdevé imatge fidel d'ella. Així, quan el propietari desapareix per sempre, el contingut de la casa resta paralitzat per la pols esperant que l'amo torni.

Els tres germans protagonistes d'aquesta història tornen un any després de la mort del seu pare a la casa familiar de segona residència, construïda pel pare i on van passar els caps de setmana i vacances de la seva infantesa. La seva intenció és vendre-la, però en cada cosa que llencen es desperten els records únics i diversos de cadascun dels germans, que se'ns van presentant al llarg de la història i que finalment, com si es tractés d'un trencaclosques, ens ofereix una imatge completa del pare. Pateixen pel fet de desfer-se del seu passat, del record del pare i d'una part de la seva pròpia vida.

Aquesta obra de caire autobiogràfic neix del procés de dol de l'autor per la mort del seu pare i esdevé el seu particular homenatge. Com en moltes de les seves obres, Paco Roca a *La Casa* demostra una capacitat narrativa aclaparadora, magistralment dibuixat i explicat, tramet una màgia única i especial que només sorgeix si hi ha amor i bon ofici.

En Paco Roca mateix assenyala que es va quedar amb ganes de preguntar al seu pare si havia estat feliç.

Les obres *Arrugas* i *La Casa* estan connectades; en la primera, Paco descriu la vellesa dels seus pares, i en la segona, n'analitza la mort.

<p>24 febrer 2017</p>	<p>RITUALES, d'Álvaro Ortiz</p> <p>En Manuel i en Lorenzo són dos amics que acaben d'arribar a Barcelona i que, després d'una llarga recerca, han trobat un pis cèntric per llogar que no està gens malament de preu. Els han explicat que en el pis de sota no hi viu ningú, que és el magatzem d'un antiquari situat al mateix carrer. Però després de tres mesos vivint-hi, en Lorenzo comença a preocupar-se pel fet que no n'ha vist sortir ni entrar ningú, d'aquest magatzem. I aquesta preocupació acabarà convertint-se en una obsessió.</p> <p>Al voltant d'aquest nucli argumental, l'autor fa girar històries que semblen independents: escriptors sense èxit, jubilats solitaris i fins i tot sers supremes com a protagonistes, utilitzant una estatueta macro-fàlica com a nexa.</p> <p>L'Álvaro Ortiz crea amb "Rituales" un relat calidoscòpic on el misteri es va embolicant a mesura que disposem de més informació i lluny d'acompanyar-nos al final ens submergeix cada cop més en una espiral d'intrigues i assassinats.</p> <p>La narració d'Ortiz és àgil, mostra un gran domini del llenguatge i recursos del còmic, la utilització d'un dibuix de caràcter humorístic, molt detallista en el fons i esquemàtic en els personatges confereix a l'obra una personalitat diferent i estranyament atractiva.</p>	
<p>10 març 2017</p>	<p>ALDEBARÁN, de Léo Barcelona, Planeta de Agostini, 2008 http://bit.ly/2nm1Knw</p> <p>La colonització del planeta Aldebarán ha estat un èxit. La vida en el nou món és pacífica i completa, fins que les comunicacions amb la Terra es perden i comencen a succeir fets estranys: una criatura marina gegant assola les costes oceàniques del planeta.... Només un equip de científics s'atrevirà a investigar l'origen del succés, i descobrir quelcom que pot canviar per sempre el destí de la humanitat.</p> <p>La col·lecció <i>Los Mundos de Aldebarán</i>, del qual aquest n'és el primer volum, és un dels còmics més famosos de ciència ficció del mercat francès i belga. L'autor ens mostra en aquesta sèrie, un guió molt sòlid i ben escrit que contribueix a que l'obra estigui al nivell de les millors sagues de ciència ficció de tots els temps.</p> <p>Al magnífic guió de Léo s'hi afegeix el seu propi dibuix: impressionant, realista i amb un increïble nivell de detallisme en concebre tot un món amb fauna i flora alienígena que ens captiva, ens manté enganxats a la història i ens submergeix en l'entorn. La qualificació és de formidable!</p>	

EL ALA ROTA

Altarriba Antonio, Kim

Norma Editorial, 2016

<http://bit.ly/2nwthG6>**Premis:**

Millor Obra Nacional 2016 (Expocomic)

Millor Guionista Nacional 2016/ Antonio Altarriba (Expocomic)

Millor Còmic Nacional publicat el 2016 (Cegal- Associació de llibreries de Còmic Espanyoles)

Millor novel·la gràfica de 2016 (Premis Splash)

La mare de la Petra va morir en el part de la seva filla, i el pare, trastornat per la mort de la dona, va intentar matar-la. Des llavors Petra té el braç esquerre immòbil i ara, en els darrers dies de la seva vida, el seu fill Antonio Altarriba ho descobreix per casualitat. La percepció del seu fill canvia radicalment i el porta a investigar i reconstruir en aquest llibre la història de la seva mare, el perquè de la seva lesió en el braç i la vida de silenci i submissió d'una dona devota i sofrida, maltractada per un país dominat pels homes, que va patir el franquisme en silenci i que va ser testimoni mut d'una conspiració per enderrocar Franco.

Amb **El Ala Rota**, Antonio Altarriba (amb els dibuixos de Kim) tanca el díptic dedicat a la història dels seus pares per separat, **El Arte de Volar** (pare), Premi Nacional del Còmic 2010 i **El Ala Rota** (mare). A més, en aquestes obres repassa la història política espanyola del segle XX, mitjançant les vivències de dos dels seus protagonistes.

El Ala Rota és un dels millors còmics dels últims anys, on es dona veu a les dones silenciades i ignorades al llarg del franquisme. El guió és magnífic i àgil, que ens enganxa des el primer moment, i els dibuixos de Kim omplen de vida els personatges, com en el còmic anterior (**El Arte de Volar**), exposant les seves increïbles dots en blanc i negre de manera que la narració flueix encara molt millor.

13 abril 2017

DE CÓMO TE CONOCÍ, TE AMÉ Y TE ODIÉ de Gaspar Naranjo
Viaje a Bizancio Ediciones, 2008
<http://bit.ly/2oh2luo>

"Ni más, ni menos, como la vida misma. "De cómo te conocí, te amé y te odié" es un tebeo para todos los públicos, para todas las edades y para todos los momentos, porque habla de sentimientos que todos reconocemos como propios: los que rodean al amor y al desamor. Una historia de ligoteos, cenas románticas, sexo apasionado y discusiones irreconciliables, narrada con mucho humor y pocas palabras".

Gaspar Naranjo ens sorprèn amb aquest còmic de dibuixos esquemàtics però plens de vida i sentiments que ens endinsen en la simpàtica espontaneïtat de l'enamorament . Mitjançant breus episodis ens convida, d'una manera molt creativa i original, a recórrer un paisatge que tots podem reconèixer, el d'una història d'amor que comença i s'acaba.

No ens adonarem, però mentre el llegim, el còmic ens robarà un somriure!

28 abril 2017

PRESAS FÁCILES, de Miguelanxo Prado
Norma Editorial, 2016
<http://bit.ly/2oMXHRq>

La llavor d'aquest còmic va ser la terrible notícia del suïcidí d'un matrimoni d'avis abans dels desnonament de casa seva pel banc. L'autor, Miguelanxo Prado, al llegir-la, es va sentir indignat i impotent, i d'aquestes emocions va néixer "Presas fáciles", que comença amb aquesta imatge impactant. Seguidament, van sorgint cadàvers de persones amb un únic nexa en comú: tots ocupen algun lloc de treball en diferents bancs.

Miguelanxo ens enganxa en aquest thriller dosificant d'una manera molt intel·ligent la informació que ens ofereix per mantenir-nos amb ganes d'arribar fins el final.

"Presas fáciles" és l'equilibri perfecte entre thriller i crítica social magnificat pel dibuix en blanc i negre de l'autor, que és un dels millors i més importants del país.

IKIGAMI Comunicado de muerte, de Motorô Mase

Panini Manga, 2007

V.1 i V. 2

<http://bit.ly/2qWFBxQ>

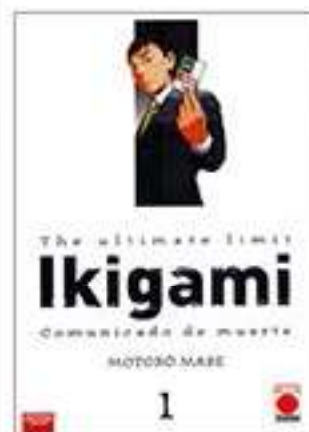
En el país on es desenvolupa la història està en vigor una llei que té com a objectiu el "sosteniment de la prosperitat estatal", consistent en vacunar a tots els nens quan comencen la primària. De cada 1.000 vacunes n'hi ha una que conté una nano-càpsula que entre els 18 i 24 anys provocarà a l'individu un atac de cor, en un dia i a una hora determinada. Ningú sap a qui li han injectat la nano-càpsula, només ho descobreixen 24 hores abans de la seva mort quan el funcionari els lliura el IKIGAMI o certificat de mort.

Què faries si et diguessin que demà a les vuit de la nit moriràs? Miraries de gaudir de les teves darreres hores amb els teus sers estimats? O... essent conscient que no pagaràs pel que facis, aprofitaries per dur a terme una venjança?

El còmic s'estructura en dues històries paral·leles: d'una banda, ens explica com reaccionen els diversos personatges al rebre el ikigami i, de l'altra, ens mostra a Fujimoto, el funcionari encarregat des de fa 25 anys de lliurar els comunicats de mort i que, personalment, comença a qüestionar la llei.

El dibuix de Motorô Mase és molt expressiu i ens permet copsar els sentiments dels diferents protagonistes i contribueix a enganxar-nos a aquesta història.

IKIGAMI és un còmic imprescindible amb una gran càrrega psicològica que ens desvetllarà moltes qüestions al voltant del poder i de com s'exerceix.

EL GUARDIÁN INVISIBLE, basado en la novel·la de Dolores Redondo,

Ernest Sala

Planeta de Agostini, 2014

<http://bit.ly/2qxr9iX>

"Los zapatos indican el camino. Hay niñas muertas en Elizondo. Alguién las está matando para enviar un mensaje."

La inspectora Amaia Salazar investigará estas muertes aunque ello suponga desenterrar fantasmas del pasado, remover los cimientos de su familia y establecer contacto con fuerzas que están más allá de nuestro entendimiento.

Dolores Redondo:

"La riqueza, el cuidado, el detalle con que los elementos que forman parte de la novel·la original han sido plasmados en el còmic, son extraordinarios."

NOTA: Per a tots els lectors de la Trilogia de la Vall del Baztán de Dolores Redondo, si us plau no obriu mai el còmic *El Guardián Invisible* d'Ernest Sala!

El Guardián Invisible d'Ernest Sala és l'adaptació a còmic de la primera de les tres novel·les de Dolores Redondo. Aquest és el primer treball de còmic llarg d'Ernest Sala (Olot 1988), tot i que disposa d'una llarga experiència com a il·lustrador especialitzat en còmic, només podem assenyalar que el llistó l'ha posat molt alt en aquest primer volum i que en el segon (*Legado en los huesos*) demostra la maduresa i la excel·lència de la seva capacitat creativa i narrativa. El còmic és un brillant i virtuós treball tan pel que fa a la composició de les pàgines, a la concreció en la caracterització dels molts personatges com al magnífic tractament cromàtic.

És molt difícil adaptar al còmic una novel·la com el *El Guardián Invisible*, i l'Ernest Sala ha fet el que semblava impossible, en llegir el còmic revius totes les emocions sentides amb la novel·la i veus com es reflecteix en el dibuix les escenes que vas imaginar.

Si les novel·les de Dolores Redondo us van mantenir desperts més hores del que calia, amb el còmic us passarà el mateix!

FUN HOME, Un tragicòmic familiar d'Alison Bechdel

RBA Llibres, 2008

<http://bit.ly/2qynXTy>

Un any després de la mort del seu pare, Alison Bechdel va descobrir una foto d'un home jove en roba interior mentre remenava àlbums antics de la família. Alison va intuir que allà hi havia una història que s'havia d'explicar: la d'una filla que s'adona de la veritable orientació sexual del seu pare, obsessiu professor de llengua anglesa, gran lector, col·leccionista d'antiguitats, restaurador de temperament maniàtic i director de la funerària familiar situada als baixos de la casa on vivien; just després que aquest hagi tingut una mort tràgica.

Primer còmic autobiogràfic en què ens explica amb una prosa àcida i una gran sensibilitat literària l'extravagant i problemàtica relació amb el seu pare.

El còmic és un aspre i humorístic dibuix familiar que poc després de la seva edició es va convertir en una obra de referència per la crítica. Una autèntica obra mestra, un còmic que suposa tot un viatge per la intel·ligència i maduresa emocional de la seva autora.

RACONS DE LA NOSTRA TERRA

SA RIERA

VALL DE PINETA

MONELLS

ILLES MEDES

SITGES

RACONS DE LA NOSTRA TERRA

SANT POL

MAZALEÓN

FAR DE SANT SEBASTIA